

TESS WAKEFIELD

DUPĂ O POVESTE DE KYLE JARROW

Inimi Purpurii

Traducere din limba engleză de

IOANA BENA

Cassie

ASTĂZI, 2 AUGUST, LA ORA 17.34, PE SOUTH CONGRESS Bridge, cunoscut și drept parcare South Congress, mi-am acceptat adevărata formă. Geamurile Subarului erau coborâte și *Queen's Greatest Hits* era dat la maximum – și asta a fost, nu mai eram o femeie înlănțuită într-un birou închis, ci solist vocal, urlând și cântând cu Freddie Mercury. Mașinile din față frâneau. Le-am urmat exemplul, întinzând mâna ca să mă asigur că nu-mi cade cutia de pe scaunul din față. Înăuntru erau o fotografie cu mama și cu mine la Disneyland, când aveam cinci ani, o cană de cafea cu fața lui David Bowie pictată pe ea și trei batoane cu cereale stătute, pe care le găsisem îngropate sub niște depoziții vechi. Bunurile mele personale.

Cu o jumătate de oră mai devreme, șefa mea, Beth, mă chemase în biroul ei. Se întinsese să mă ia de mână, ștergându-și mizeria ei de loțiune de lămâie de palma mea, și mă concediasse. Mă uitasem în jos la coapsele care îmi ieșeau din rochia bleumarin fără formă și la balerini ieftini și avusesem iar senzația aia ciudată de plutire. Senzația pe care o aveam în fiecare dimineață la ora cinci când mergeam prin parcare, dar amplificată de zece ori. Ca și cum, dintr-odată, aș fi auzit clămpănitul unei

tăblițe de regizor și totul din biroul lui Beth ar fi devenit mai strălucitor sub luminile platoului de filmare, iar cineva ar fi strigat: „Bine, am terminat-o cu *asistenta juridică!* Bună treabă, Cassie!”

Și asta a fost tot astăzi. Plecasem de pe platou ca să-mi încep viața reală, sperând că va fi una care să nu însemne doar să cânt în mașină. În ciuda faptului că discursul tras de păr și fals compătimitor al lui Beth – „Aș fi vrut să nu fiu nevoită să fac asta” – mă făcuse să întârzii la al doilea – iar acum singurul – meu loc de muncă, îmi dădusem deja seama că faptul că fusesem concediată de la *Jimenez, Gustafson și Moriarty, avocați specializați în testamente și succesiuni* era ceva merit să se întâmple. Nu o binecuvântare deghizată, nu un semnal de alarmă, ci un lucru cu adevărat bun, curat ca zahărul de bun, un lucru pe care îl voisem și mi-l dorisem: să scap de orele nesfârșite de muncă în care lingeam timbre și vânam greșeli de tipar și închideam în grabă ferestrele cu Hiatus Kaiyote de pe YouTube atunci când o simțeam pe Beth în spatele biroului meu.

Am schimbat banda ca să depășesc un Pathfinder. Asta era. Aveam s-o anunț. Am dat Queen mai încet, mi-am pus telefonul pe difuzor, l-am așezat în suportul pentru pahare și am format numărul.

— Yello!

Traficul zumzăia în fundal. Mama trebuie să fi fost în drum spre casă de la reședința familiei Florian, unde făcea curățenie vinerea.

— Bună! am spus. Am fost concediată.

Tăcere. Mașinile au mai înaintat un centimetru.

— Ai fost concediată?

Am tras aer în piept și am zâmbit.

— Da.

— Ai fost concediată? a repetat ea.

— Da, mamă, am confirmat.

— Pentru ce?

— Au spus că afacerile au scăzut și că o să combine slujba mea cu cea a lui Stephanie, iar Stephanie era acolo de mai mult timp, așa că *ta-ta-ta...* – am scos un sunet trist de trompetă –, la revedere, Cassie!

— Îmi pare rău, *mija!*

Mi-am imaginat fața ei cu buzele lipite și cu sprâncenele încruntate.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta! Ce-o să faci?

M-am gândit la subsolul plin de fum al Norei, la Toby, care se învârtea pe scaunul din spatele setului său de tobe, la urechea mea lipită de lemnul vechii pianine pe care o cumpărasem de pe Craigslist sau la faptul că nu va mai trebui să termin vreodată repetițiile cu formația la ora zece seara ca să fiu suficient de trează pentru un purgatoriu zilnic de foi de calcul Excel. Puteam să aflu cum e să fii un muzician adevărat. Mă puteam trezi mâine și următoarea zi, și iar următoarea zi știind că am o zi întreagă pentru The Loyal.

Aveam un ton vesel când am spus:

— Sunt în drum spre The Handle Bar, așa că bănuiesc c-o să fac următoarea corvoadă.

— O iei ușor.

— Da, am răspuns, îndulcindu-mi vocea ca să par mai tristă din moment ce asta era ce aștepta ea. Mă străduiesc.

— Cum rămâne cu asigurarea ta de sănătate?

Un camion a claxonat în apropiere. Am strigat peste zgomot:

— Există niște programe guvernamentale.

— Și cu chiria? m-a întrerupt mama. Sunt îngrijorată, a continuat ea și, ca și cum cuvântul „îngrijorată” ar fi fost un fel de parolă, un arc încolăcit s-a eliberat brusc și-a început să vocifereze.

Speram că încă e în stare să conducă încet. Avea tendința să-și agite mult brațele. A pomenit ceva despre un pachet de concediere. Termenul-limită de înscriere pentru asigurarea medicală oferită de stat trecuse, a spus ea, dar ar fi fost spre binele lor să facă o excepție.

În timp ce vorbea, m-am pregătit să îi spun despre transformarea mea completă, inspirând adânc și încercând să-mi calmez miezul dur și întortocheat de griji din stomac.

Învățasem să fiu foarte atentă la stomacul meu – mai mult decât majoritatea oamenilor, de asta eram destul de sigură. Trebuia să fim în aceeași echipă, eu și stomacul meu, pentru că în ultimele câteva luni fusese pe stop și irascibil. Mi-l imaginam ca pe-un obiect antropomorfizat – înțelept, bătrân și vorbitor, ca un personaj dintr-un filmuleț de animație. Ceea ce-mi comunica stomacul se limita de obicei la lucruri de genul: *Nu-mi plac chipsurile astea prea picante sau Bună treabă cu supa asta de fasole, o să mă întind și-o să mă ocup puțin de ea!*

Acum însă părea să spună tot ceea ce-mi spunea și mama, dar într-un mod mai drăguț, mai puțin insistent. *Cassie*, a mormăit, trimițându-mi valuri de greață. *Nu privești realitatea*. Mama îi tot dădea înainte.

— Nu te mai panica! am întrerupt-o suficient de tare pentru ca femeia dintr-un VW de lângă mine să-mi arunce o privire. Asta chiar e o mare oportunitate.

— Ai dreptate, Cass, a spus ea.

Și, preț de-o clipă minunată, am fost cu toții împreună, noi trei – eu, mama și stomacul meu. Traficul a înaintat și el cu o minunăție de treizeci de centimetri, iar o pală de aer a intrat prin geamul deschis al mașinii.

Apoi a spus:

— Poți să-ți folosești timpul liber ca să studiezi pentru LSAT¹.

Stomacul mi s-a inflamă din nou, dar am evitat la limită ciocnirea de bara de protecție a Hondei din fața mea. Îmi venea să mă dau cu capul de volan.

Cu accentul mamei, oricine în afara mea ar fi crezut că spusese „El Sot”. Temutul El Sot. Nu că mama ar fi avut de gând să-mi spargă Yamaha și să mă forțeze să mă înscriu la UT Austin sub amenințarea armei, dar de când absolvisem școala pregătitoare de drept acum patru ani, sămânța Facultății de Drept prinsese rădăcini. Acum putea să o aducă înapoi la lumina soarelui, să o ude și să o convingă să crească până când reușea să mă sugrume. Eu voiam să fac muzică. Nu orice muzică, ci muzica mea cu colegii mei de trupă, Nora și Toby, undeva între Elton John și Nina Simone și James Blake. Era singurul lucru care mă făcea fericită.

„Dar nu poți mânca fericire.”

Mama îmi amintea asta de fiecare dată când avea ocazia, iar acum, că pierdusem slujba de asistent juridic, nu aveam nimic la care să fac referire pentru a-i distra atenția.

— LSAT, da, am spus, apoi am tras adânc aer în piept.

¹ LSAT, acronimul de la Law School Admission Test, Testul de Admitere la Facultățile de Drept în SUA. Scopul său este să „testeze aptitudinile necesare succesului în primul an la Facultățile de Drept”, conform LSAC (Consiliul de Admitere la Facultățile de Drept) (n. tr.).

— Știi ceva, bănuiesc că o să fii în criză de bani, a continuat ea. O să plătesc eu pentru cursul de pregătire.

Greutatea din stomac îmi acaparase tot trunchiul.

— Trebuie să închid, am spus.

— Bine, o să încep să caut cursuri prin apropiere.

Am înghițit în sec.

— Nu trebuie să faci asta.

— De ce n-ar trebui să fac asta?

— Bine, te iubesc, mamă! Pa!

Acum greutatea mi se răspândise în tot corpul, pulșând și amețindu-mă. Mi se întâmpla des. Cam de două ori pe zi, ceva de genul. De aici și intimitatea mea cu stomacul. De obicei, o puneam pe seama anxietății legate de împrumutul pentru studii, dar acum încercam să găsesc sursa acestui blestem anume: foame profundă? Prea sătulă? Trebuia să fac pipi? *Hai să mergem pe foame*, i-am spus stomacului meu. Am luat un baton cu cereale și am mușcat din ovăzul stătut, încercând să-mi împiedic capul să se mai învârtească.

Mi-a bâzâit telefonul. Mă așteptam la un mesaj de la mama, dar era Toby.

Planuri pentru diseară?

Am zâmbit. Un mesaj într-o zi în care nu aveam repetiții cu trupa? Și înainte de miezul nopții? Asta era ceva nou. Când traficul s-a oprit, am început să răspund: *Poate vin după lucru*, dar m-am oprit. L-am lăsat să aștepte. Toby era un tip înalt, cu părul lung, care semăna cu Cat Stevens și cânta la un instrument muzical. În Austin. Avea să se descurce. Eram probabil una dintre cele trei femei care primiseră mesajul.

Telefonul mi-a bâzâit din nou. Era Nora, care lucra la bar: *Unde ești?*

În trafic, i-am răspuns. *Ajung cât pot de repede*. Și tu, Nora, las-o baltă!

Eu îi găsisem slujba asta, așa că nu putea pretinde că e extrem de responsabilă. Dacă nu eram eu, ar fi stat pe canapea după trei fumuri de bong¹, încercând să înțeleagă partea de bas de la „Psycho Killer”.

Trebuia să-i arăt mamei că vorbesc serios. Poate un album al The Loyal. Deocamdată fără nume. Poate o culoare. Toby sugerase să-l intitulăm *Lorraine*, după pisica lui. Ar fi trebuit să-l înregistrăm mai întâi. Restul – asigurarea medicală, banii – ar fi urmat să se alinieze după aceea. Stomacul meu a început să protesteze din nou: nu era de acord.

— Ce știi tu? l-am întrebat cu voce tare în timp ce dădeam muzica la maximum. Mănâncă-ți cerealele și fii fericit!

¹ Bong: dispozitiv folosit de obicei pentru a fuma marijuana, care răcește fumul trecându-l printr-un rezervor cu apă (n. tr.).